

## Arrest

nr. 58 552 van 25 maart 2011  
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en  
asielbeleid.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WILLEMS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2008 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte gesteld van het voorgenomen huwelijk van verzoekster waarbij meegedeeld wordt dat nog geen beslissing werd genomen met betrekking tot de toestemming tot afsluiten van het huwelijk.

1.2. Op 9 januari 2009 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven aan de burgerlijke stand van de stad Leuven waaruit blijkt dat verzoekster voornemens is te huwen met een Iraakse man die in bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.3. Op 6 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekster verklaart gehuwd te zijn en legt als bewijs hiervan een attest voor waaruit een huwelijk op 11 april 2009 blijkt.

1.4. Op 17 augustus 2009 beslist de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Deze beslissing wordt verzoekster op 6 oktober 2009 ter kennis gebracht, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 13 november 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 29 november 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag. Deze beslissing wordt haar, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 8 januari 2011. Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

- eerste bestreden beslissing:

*"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.11.2009 werd ingediend door :*

*(L.M.) (...)*

*nationaliteit: Marokko*

*(...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.*

*Reden(en):*

*Betrokkene haalt niet expliciet aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, maar gezien de datum waarop de aanvraag art. 9bis werd ingediend wordt deze toch volgens deze instructies behandeld. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.*

*Aangezien betrokkene pas op 24.05.2008 het Schengengebied is binnengekomen (zie inreisstempel), en zij niet aantoont dat zij zich bevindt in een prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoet zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.*

*Het feit dat betrokkene Nederlands leerde, werkbereid is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.*

*Wat tenslotte de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: haar oogletsel etc.); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.*

*Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.*

*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

*Reden van de maatregel:*

*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1 ° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"*

- tweede bestreden beslissing:

*"In uitvoering van de beslissing van 29.11.2010 door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid wordt aan*

*(L.M.)*

*geboren te (...), op (...), van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 07/02/2011 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië en Zweden (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).*

*REDEN VAN DE BESLISSING :*

*De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1,1 ° van de wet van 15.12.1980). Niet in het bezit van een geldig visum. (...)"*

## 2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin de verwerende partij kan veroordelen tot de kosten van het geding. Het verzoek daartoe van verzoekster wordt om die reden verworpen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren. Het is niet betwist dat de verzoekende partij op 6 oktober 2009 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij heeft nagelaten een beroep tot nietigverklaring in te dienen tegen deze beslissing, zodat dit bevel definitief is geworden en door de verwerende partij nog steeds kan worden uitgevoerd. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan verzoekster derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij de vordering tot nietigverklaring van deze beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

In de mate dat het beroep gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 8 januari 2011, is het onontvankelijk.

#### 4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet – meer in het bijzonder is er volgens haar wel sprake van een prangende humanitaire situatie – alsook de schending van artikel 8 EVRM.

4.1.1. Ter adstructie betoogt verzoekster dat uit de instructies van 19 juli 2009 als basisprincipe blijkt dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien de verwijdering van verzoekster in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM. Verzoekster verwijst naar criterium 2.5. van de instructie en betoogt dat echtgenoten met een verschillende nationaliteit die afkomstig zijn uit landen die hun gezinshereniging niet toelaten, waardoor in geval van verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst, hun gezinscel zou verbroken worden, in het bijzonder wanneer ze een gemeenschappelijk kind hebben, zich in een dergelijke prangende humanitaire situatie bevinden. Verzoekster meent dat uit de stukken aanwezig in het dossier blijkt dat zij zich in dergelijke situatie bevindt. Verzoekster verwijst naar haar huwelijk en het kind geboren uit dit huwelijk en stelt dat, gelet op de Iraakse nationaliteit van het kind, zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst nu zij haar kind zou moeten achterlaten bij de vader. Tevens betoogt verzoekster dat haar land van herkomst en dat van haar echtgenoot deze vorm van gezinshereniging niet toelaten. Evenmin kan haar echtgenoot meereizen nu hij hiervoor niet de vereiste documenten kan bemachtigen. Verzoekster meent dan ook dat artikel 8 EVRM, de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, duidelijk geschonden is. Verzoekster benadrukt tenslotte dat het duidelijk is dat het voor haar onmogelijk is een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, gelet op de verschillende nationaliteit van haar en haar echtgenoot.

4.1.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van het Internationaal Kinderrechtenverdrag merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van het verdrag, zonder evenwel aan te geven welke verdragsbepalingen zij geschonden acht noch op welke wijze deze verdragsbepalingen door de bestreden beslissing zouden worden geschonden. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

4.1.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

4.1.3.1. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.1.3.2. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.1.3.3. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.1.3.4. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.1.3.5. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.2. De verzoekende partij verduidelijkt in het verzoekschrift dat zij gehuwd is met een in België verblijvende vreemdeling met wie zij een kind heeft en dat het onmogelijk is om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst.

#### 4.2.1. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is met een legaal in België verblijvende vreemdeling. Dit gegeven wordt door de verwerende partij niet betwist. In casu kan aangenomen worden dat verzoekster een effectief gezinsleven heeft in België. Er zijn geen indicaties in het administratief dossier voorhanden die wijzen op het tegendeel.

Aangezien het in casu een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

#### 4.2.3. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds op 6 augustus 2009 een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 10bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend waarbij ze zich beriep op haar huwelijk. Reeds op 17 augustus 2009 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Deze beslissing werd verzoekster op 6 oktober 2009 ter kennis gebracht samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing oordeelt de gemachtigde dat een tijdelijke verwijdering van het grondgebied niet betekent dat zij definitief gescheiden wordt van haar echtgenoot en dat deze beslissing aldus geen schending inhoudt van haar familiale of echtelijke band. Verzoekster heeft nagelaten hiertegen een beroep in te stellen waaruit kan afgeleid worden dat zij zich kon vinden in de motivering van deze weigeringsbeslissing en aldus oordeelde dat haar recht op gezinsleven niet geschonden werd door een tijdelijke scheiding.

Op 13 november 2009 dient zij een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. Uit nazicht van deze aanvraag blijkt dat verzoekster medische problemen aanhaalde ter verantwoording van haar regularisatieaanvraag. Zij maakt op geen enkel moment gewag van het feit dat zij de regularisatie van haar verblijfstoestand wenst omwille van haar gezinsleven in België. In dit kader wijst de Raad erop dat het aan de verzoekende partij die een voordeel vraagt, wat in casu het geval is, toekomt om reeds in haar aanvraag uiteen te zetten waarom zij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. Nu verzoekster evenwel nagelaten heeft dit te doen kan de Raad het bij het verzoekschrift gevoegde attest waaruit de geboorte van haar kind blijkt niet in zijn onderzoek betrekken daar dit niet voorafgegaan werd door verklaringen van de verzoekende partij bij haar aanvraag en dus niet kan dienen als bewijsstuk hiervan.

Criterium 2.5 van de instructie bepaalt:

*“Als basisprincipe kan gesteld worden dat er sprake is van een prangende humanitaire situatie indien een verwijdering van de aanvrager in strijd zou zijn met de internationale mensenrechtenverdragen, in het bijzonder het Internationaal Kinderrechtenverdrag en het EVRM.*

*Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep.*

{..}

*2.5 De echtgenoten met een verschillende nationaliteit die afkomstig zijn uit landen die hun gezinshereniging niet toelaten, met het gevolg dat ingeval van verwijdering naar hun respectieve landen van herkomst, hun gezinscel zou verbroken worden, in het bijzonder, wanneer ze een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Zoals uit de bespreking hoger blijkt heeft verzoekster evenwel bij haar aanvraag geen gewag gemaakt van het feit dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevond omwille van haar gezinssituatie, namelijk dat zij en haar echtgenoot afkomstig zijn uit landen die hun gezinshereniging niet toelaten, dat zij een gemeenschappelijk kind hebben en dat door een verwijdering de gezinscel zou verbroken worden. Verzoekster heeft zich louter beperkt tot het aanhalen van medische problemen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid oordeelde dan ook terecht op basis van de door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde elementen dat verzoekster niet aantoonde dat zij zich bevond in een prangende humanitaire situatie.

In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich verder tot blote beweringen dat zij haar kind zou moeten achterlaten ingeval van terugkeer en dat het voor haar echtgenoot eveneens onmogelijk is om mee te reizen. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan dat haar beweringen dienaangaande kan staven.

Verzoekster toont in casu niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, “Straatsburg gaat vreemd”, *T.Vreemd*.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

Noch een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch een schending van artikel 8 EVRM ligt voor.

## 5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER